

[Carlsen-Skiødt.]

en ledende Stilling i vort Samfund — Politikere og andre —, alt for ofte glemmer, at Danmark i alt Fald dog af Navn er et kristent Land, hvor 98 pCt. af Befolkningen hører til Folkekirken, den Kirke, der efter vort Lands Grundlov er den evangelisk-lutherske Kirke og som saadan understøttes af Staten. Dette forstod ogsaa Fortidens store Statsmænd saa vel, og de handlede derefter. Vi er mange, der er rede til at tage en Kamp op for vore Børns sædelige og kristelige Opdragelse og Oplæring i Skolen. Vi ønsker, at Børnene skal forstaa, at den kristne Jul er noget helt andet og højere end en hedensk Solhvervsfest.

Nu tvivler jeg slet ikke om, at Kristendommen ogsaa i det danske Folk nok skal leve videre, selv om enkelte af de gamle Rammer slaas i Stykker, og naar det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen skriver i „Rød Ungdom“: „at Kristendommen vil ramle som et Korthus ved et ringe kritisk Pust“, saa er der ingen Fare for, at dette sker. Kirkens Historie viser noget helt andet, og denne Historie vil jeg tillade mig at henvise det ærede Medlem til. Jeg skal nævne tre smaa Ting. Den romerske Kejser Julian den Frafaldne bekæmpede ogsaa Kristendommen med Ild og Sværd, men da han ved sit Livs Afslutning gjorde Resultatet op af denne Kamp, maatte han sige til sig selv: „Galilæer, du har sejret“ — og han var den slagne Mand. Den franske Fritænkter Voltaire, der dog nok var i Verdensformat, større end adskillige af dem, der her i Danmark bekæmper Kristendommen, han spaaede, at om 100 Aar vilde Kristendommen kun være en Saga. Spaadommen slog fejl, og Kristendommen staa i Dag langt stærkere end i Voltaires Dage. Der var en dansk Professor, en Fritænkter, han var aandsbeslægtet med Voltaire, og han bekæmpede ogsaa Kristendommen i Tale og Skrift, men da han en Dag stod ved sin Datters Grav paa den københavnske Kirkegaard, saa brast, som han skriver det i en senere Bog, alt det, han tidligere i sine Bøger havde kæmpet for, det brast „som skøre Traade“, og han blev en troende Kristen.

Nej, der skal stærke Lunger til at puste Kristendommen omkuld, men det forhindrer naturligvis ikke, at der saavel i Tale som i Skrift kan gøres ubodelig Fortræd over for den enkelte og ikke mindst over for Børnene.

Jeg skal slutte disse mine Bemærkninger med at understrege to Ting, som en paa Skolevæsenets Omraade kendt Mand

nylig udtalte ved et Møde den 17. Oktober i Aar. For det første:

„Det gaar ikke an — bl. a. for Skolefredens Skyld — at søge autoriseret at regulere Religionsundervisningen ud fra videnskabelige Synspunkter, der ikke fuldt ud vurderer de religiøse Synspunkters egne Værd.“

Og for det andet:

„Lærebogen, det vil sige Luthers Katekismus, er en naturlig Form for kristen Religionsundervisning.“

Jeg tror, at denne Opfattelse deles af Tusinder og atter Tusinder af danske Forældre, og naar jeg har udtalt mig, som jeg har gjort i Dag, saa er det ikke blot fordi mit Parti, Det konservative Folkeparti, i sit Program har taget en klar positiv Stilling til dette Kirke- og Skolespørgsmaal, men først og fremmest, fordi jeg har den Opfattelse, at noget saa afgørende for hele vor Samfundsordning som Kristendommen bør der ogsaa tales om i denne Sal.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen har Ordet for en kort Bemærkning.

Vilhelm Rasmussen: I Anledning af det ærede Medlems Omtale af Udkastet til en Bekendtgørelse for Religionsundervisningen i Gymnasiet vil jeg gerne med den højtærede Formands Tilladelse citere, hvad der gælder i dette Øjeblik. Det findes i den ministerielle Bekendtgørelse angaaende Undervisningen i Gymnasierne, og det lyder saaledes:

„Formaalet for Undervisningen skal være at oplyse og belære Eleverne; direkte Opbyggelse skal ikke tilsigtes.“ Dette Cirkulære er udstedt den 4. December 1906, da J. C. Christensen var Kultusminister. (Protester).

Munch-Petersen: Jeg forstaaer godt, at Ordføreren for Socialdemokratiet (Hans Nielsen) maatte beklage, at jeg ikke havde lært at føje mig ind i den almindelige Hoftone, som de øvrige ærede Medlemmer i denne Sal bøjer sig for. Det vilde jo i Sandhed have set smukt ud, hvis samtlige Medlemmer i denne og i den anden Sal havde kunnet slutte op i den nationale Enhedsfront, som Ordføreren for Socialdemokratiet ønskede oprettet, havde tilsluttet sig Lovprisningen af det yndige Land Danmark og Forberedelsen til militært Forsvar af dette yndige Land, som han kalder det. Man